

Sofaforholdet

Anders forlod undervisningen lidt før lektionen var slut. Var færdig med en delopgave og gik hen mod døren, åbnede den stille, nikkede forsigtigt til læreren og gik ud. Døren førte ud til en aula med store vinduespartier mod en atriumgård og døre ind til nogle andre klasser. Han satte sig, mod sin sædvanlige natur, med ryggen til atriumgården og dermed det klare efterårslys og de stadig grønne træer og buske. Kunne man sætte denne solskins- efterårsdag på pause, ville livet være til at holde ud i længden tænkte Anders.

Stedet hvor han lidt hårdt og henslængt satte sig, var en 2-personers lædersofa. Lagde straks armen op på det tomme ryglæn og håbede på at Mie snart ville komme og sætte sig ved siden af ham. Hele fire sofaer dannede rammen om et kvadratisk lavt stuebord. Læderet var sort, praktisk måske, men koldt. I sine yngre dage ville Anders gerne have haft en lædersofa. Sågar en chesterfield sofa havde han oplevet at være forelsket i. Havde for længst kortlagt og analyseret de mekanismer der trak i retning af en Chesterfield sofa og de signaler den udsendte. Han kunne skrive en Ph.d. om emnet med troede ikke på at hans mentor ville synes om ideen.

Nu kunne han bare sidde og vente på at døren skulle gå op indtil Mies klasse. Kunne kun høre at der blev talt derinde, ikke om hvad. En gang imellem kunne man høre lærerens stemme, væsentlig tydeligere. Hende havde Anders selv haft fornøjelsen af. Hun underviste i et fag hvor der ikke fandtes facit, så det var nemt at sige hende imod, medmindre man ville have en god karakter. Så det var dumt at modsige hende.

Anders var alderspræsident på sit semester, ligesom Mie var det på hendes semester, som lå et under hans. Hun var 10 år yngre, mentalt og verbalt skarp. Meget social, mange venner og et utal af daglige aftaler og aktiviteter. Havde kun kendt hende i få måneder. Nyforelskede. Alligevel var en snert af utryghed begyndt at nage inde i Anders. Deres første konflikt var en dag da de netop havde elsket. Det var sådant set dejligt nok men da Mie var færdig og trillede ned af Anders og lå på ryggen, stirrende op i loftet, sagde hun.

- Jeg synes du skal gå nu.

Han red ikke med på vognen. Nægtede at gå men resonerede sig frem til at det måtte være fordi han på det tidspunkt havde en anden.

Anders gjorde det kort efter forbi med sin kæreste gennem 17 år. Da han havde sagt endegyldigt farvel til en kæreste som han aldrig havde følt sig svigtet af, følte han en markant ændring i Mies adfærd. Han fik en paranoid tanke om at Mies mission var slut.

Døren ind til Mies klasseværelse gik pludselig op og der blev skruet op for lydstyrken på alle stemmerne. Flere stemmer kom til og alle syntes at havde noget på hjertet, på en og samme tid. I munden på hinanden. Ubrudt talestrøm/skrigen har altid været mennesket mest misforståede våben til opmærksomhed, selv når de er nået længere end til babystadiet, hvor det selvfølgelig var en overlevelsesstrategi at skrike for at få det man ikke kunne leve uden.

Mie kom ud som nummer fem. De fire forreste gik ud til siderne. To af dem til venstre over mod døren der førte ud til det fri. Måske skulle de ryge. De to andre gik formentlig op til kantinen for at få kaffe. Mie så Anders, smilte som altid til alt og alle, sagde hej. De havde aftalt ikke at skilte med

deres forhold, hverken til lærerne eller til studiekammeraterne. Det pinte Anders der jo havde gjort det forbi med sin tidligere kæreste.

Når de gik tur, efter mørkets frembrud, i smug, hånd i hånd, oplevede han at hun rev hånden til sig, som fik hun stød, når en af hendes mange venner, uventet dukkede op omkring et hjørne. På de forbudte gåture havde de mødt Mies venner, flest mandlige. Nogle så ulykkelig ud når de så Mie med Anders. De spurgte indtil hvem Anders var og fik svaret, en studiekammerat. Når Anders ville vide hvem mændene var, viste der sig et bredt spekter. En havde hun mødt i en saunaklub, en havde vedholdende inviteret hende ombord på sin sejlbåd. En havde blot inviteret hende på middag fordi han holdt meget af hende. Hun sagde det ikke var gengældt og Mie vente hurtigt tilbage efter middagen til sin studiebolig hvor Anders flyttede ind alt for kort tid efter de havde mødt hinanden.

Efter Mie kom en hale på 6 kåde drenge/mænd. De dannede kun en hale fordi de ikke kunne komme ud ad døren samtidig. Da Mie kom hen mod sofagruppen holdt hun et æble op over hovedet og sagde.

- Hvem vil ha' et æble?

Med et blev halen til en ring omkring hende.

- Det vil jeg, det vil jeg, råbte de alle.

Anders tænkte på legen kludrermor. Kludrermor huskede Anders egentlig som noget rart. Det smagte lidt af bunkekram. Nu begyndte det at ligne derhenad. At gøre opmærksom på at man vil have et æble krævede åbenbart mere fysisk kontakt. Anders havde et traumatiseret forhold til fysisk leg hvori der var det mindste islæt af slåskamp. Mie syntes at nyde kampen om æblet. Hun var i sit es og fik voldsomt meget opmærksomhed og kontakt, med unødige berøringer mente Anders. Er jeg bare jaloux? Tænkte han.

Det lignede en fjantende 5. klasse der legede tagfat. Mie evnede at vride sig løs, for igen, igen at blive indfanget uden nogen form for modvilje. Den undrede Anders fordi hun derhjemme havde så ondt i lænden at hun ofte ikke kunne holde ud at sove ved siden af ham. Så var hun gået ind i stuen for at sove på en af hendes elskede madrasser der lå på gulvet.

Æblet havde en ganske særlig historie. Det var det sidste der var tilbage på træet ude i den lille tæt begroede have der hørte til deres studiebolig, hvor de nu boede sammen. I dag, denne efterårs morgen var hun stået op. Nogen var hun gået ud for at tisse i græsset som hun yndede, for bagefter at plukke det sidste æble. Han havde beundret hendes helt uovertrufne naturlighed, en scene der stod mejslet i hans hukommelse da han nu så hende med æblet.

Det var utænkeligt for Anders at deltage i kampen om det sidste æble. Måske fordi han aldrig havde spist et æble af lyst eller fordi han netop denne dag på instituttet mistede lidt af håbet om Mie.

En af Anders egne studiekammerater kom ud fra hans klasse da den nu også fik pause. Han hed Benjamin, klassens store dreng, dygtig, sikker og havde efter Anders mening et lidt for godt tag på lærerne og de få piger der gik på studiet. Han var så klistret at man kunne hænge ham op på tavlen hvorfra han havde et godt udsyn til den legemsdel på læreren han opererede mest i. Når Anders i sine tanker skruede op for retorikken med hensyn til Benjamin hang det måske også sammen med at

de havde mødt ham, da Anders og Mie var ude på en af deres forbudte aftenture og her havde Benjamin totalt ignoreret Anders. Da de var kommet tilbage til det, Benjamin ikke måtte vide var deres fælles studiebolig, havde han sendt nogle søde SMS'er til hende omhandlende hendes "menneskelige" egenskaber.

Så kom Benjamin for alvor på banen. Han så hurtigt Mie med det sidste æble.

- Det er til mig, jeg fortjener det, nærmest brølede han.

Mie så også Benjamin og vred sig løs, gik over til ham og var hurtig så tæt på ham at hun ikke behøvede at række ham æblet. Hver af deres hænder behøvede blot at lukke sig om æblet i ulidelig mange sekunder, følte Anders.

For de andre drenge var anledningen til at omslutte Mie væk for en kort bemærkning, idet hun satte sig over i sofaen til Anders. Han fjernede nervøst sin arm som lå hen over sofaryggen. De skulle nødig vække opsigt. Pausen var ved at være slut og han vidste hun kun havde 45 minutter tilbage af undervisningen, så var det middag og hun ville få fri. Han skulle selv være der til ud på eftermiddagen til noget ekstra undervisning i et fag hvor han haltede bagud. Mie lagde forsigtigt en hånd på hans skulder, men fjernede den igen med et sæt og sagde.

- Benjamin har spurgt om han må have sin sofa stående hos mig når han nu skal flytte ned.....

Anders viste godt at Benjamin skulle flytte ned i en anden studiebolig med 2 andre, et sted hvor der så åbenbart allerede var møbler. Anders vidste også at Benjamin endnu ikke var bekendt med at Mie og ham nu boede sammen, hun fortsatte.

- Hvis nu Benjamin og jeg tager hen og låner Martins trailer når vi får fri. Du skal jo til

Anders mistede kortvarigt koncentrationen. Hun snakkede om hvad sofaen betød for Benjamin, om traileren, Martin og ekstraundervisning. Hun talte om at Benjamins sofa kunne stå i stuen i stedet for den gamle som lugtede grimt. Så ville de blive færdig til når Anders fik fri og hun skulle til noget arbejde i hendes studiegruppe.

- Det er en aftale, vi ses i aften, fik han luft nok til at udgyde, så hans stemme stadig lød mandigt.

Lektionerne efter middagspausen faldt for Anders meget tungt. Han begyndte at spekulere, fantasere, analysere og berolige sig selv med rationelle tanker, som han kun havde få af og selv disse syntes at være i aftag. Noget i ham tog overhånd.

Han valgte at forlade klassen midt i den sidste lektion og tage hjem til det der skulle være deres hjem. Han gik ad en vej til huset så han ikke behøvede at kikke ind ad stuevinduerne. Han gik med nervøs ængstelse ind ad bagvejen og ind i køkkenet, videre ind i stuen. Var nok bange for noget han ikke vidste hvad var.

Der stod sofaen. Han besluttede sig straks for at det var det grimmeste han nogen sinde havde set. En lille ubetydelig ramme sofa i noget der engang havde været cognac farvet læder. Det var stadig læder men stærkt patineret med alle naturens safter og fedtstoffer. Mie havde sagt at den betød

meget for Benjamin og at den havde en historie. Herom herskede der overhovedet ingen tvivl hos Anders. Hvert plet havde helt sikkert en historie.

Mie havde indtil denne dag haft et anstrengt forhold til sofaer. Noget af det mest skræmmende hun kunne forestille sig, var at ende i det hun beskrev som et sofaforhold. Eller at der gik for meget sofa i det. Fysisk og helt bogstaveligt havde hun undgået sofaer. Den ildelugtende sofa de lige var kørt afsted med stod allerede i studieboligen da hun et halvt år forinden var flyttet ind. Hun sad helst på gulvet på en kapok pude med ryggen op ad sofasædet. Hun havde også enkelte gange siddet med sine knæ på kapokpuden og armene på hans knæ, når hun skulle overbevise Anders om noget. Med hensyn til lugt syntes han ikke det var et godt byt. Måske var han blot farvet af Benjamins fedtede facon.

Anders fik øje på Mies kapokpude som lå ved foden af sofaen, nøjagtig som ved foden af den gamle. Han tænkte at den allerede var indviet. Han satte sig i sædet ved siden af. Det var bestemt ikke en flyder. Gavlene forhindrede at man kunne slænge sig i den. Den gamle sofa havde de sågar elsket i og at den skulle have været ildelugtende, havde han ikke bemærket.

Martin, flinke Martin, en af Mies venner havde lagt trailer til denne sofarokade. Anders havde tidligere spurgt ind til denne ven som var tilflytter og ved deres første møde uden en kæreste. Anders havde en forestilling om at Mie blev tiltrukket af mænd der var lidt skæve, mystiske og med egenskaber der kunne fascinere hende. De skulle helst også være lidt forsømte så det kunne fremkalde tilpas medlidenhed hos Mie. Mænd skal være stærke og sårbare på samme tid. Mænd af denne kaliber kan hurtigt tilbydes en byttehandel, de fik noget der ligner hengivenhed og hun fik opmærksomhed.

Anders sad i den grimme sofa og opfandt disse historier. Grimme sofaer, grimme historier. Han tænkte, er jeg paranoid? Er jeg jaloux? Er jeg allerede udkonkurreret? Føler jeg mig bare utilstrækkelig? Han prøvede forgæves at mobilisere alt det intellekt og de få tilbageblevne rationelle tankemønstre han havde i sig.

Han måtte stoppe sit begyndende vanvid og lave et forsøg. Det kendte han fra sin tidligere branche. Anders fandt 2 post-it blokke og begyndte. På den første ville han skrive noget han virkelig havde konstateret og oplevet med og hos Mie. På den anden ville han skrive det han troede han havde set, men som han ikke kunne betragte som virkeligt, altså følelser, fantasier og forestillinger.

Den første episode Anders tænkte tilbage på var kun få uger gammel. Mie kom hjem fra en sejl tur med nogle venner og fortalte begejstret om Martin fra saunaklubben, som nu også var blevet en del af fællesskabet på skibet hvor Mie tog med ud på togter af en uges varighed. Martin var ifølge Mie interessant på mange måde. Han havde oplevet meget og var lige vendt tilbage til byen efter et længere udlandsophold. På sin rejse havde han mødt en kæreste. Han var blandt meget andet også massør. Mie havde beklaget sig over hendes smerter i lænden. Han havde været hurtig til at tilbyde hende massage. Mie fortalte Anders at hun overvejede at tage imod dette tilbud, fordi hende og Martin var blevet enige om at det ikke ville være et problem da de nu begge havde en kæreste. Martin måtte åbenbart gerne vide at Mie havde fået en kæreste.

I første omgang kunne Anders på en måde godt både forstå og rumme at Mie skulle prøve en anden form for massage når andre former havde vist sig ikke at hjælpe hende af med de til tider voldsomme smerter.

Det der var mest smertefuldt for Anders, var at Mie og Martin var enige om at det ikke var noget problem: "Nu da vi begge har en kæreste". Den bemærkning havde gjort Anders meget forvirret, usikker og ulykkelig. Mie og Anders havde talt om hvor? Hvornår? Hvordan? Hos ham? Hos hende? Dermed hos dem? Hvor skulle han være imens? Skulle han gå en tur imens? Måtte han sidde ude i deres køkken imens? Hun med trusser? Uden trusser? I køkkenet? I deres soveværelse? På en briks hos ham? Sådan en havde Martin ikke, sagde hun. Så i hans soveværelse? I hans sofa?

Anders var allerede for langt ude af tangenterne til at placere denne historie i enten fantasibunken eller faktabunken. Historien var jo sand. Mies intentioner var blot at blive fri for den fysiske smerte. Andet kunne Anders ikke vide med sikkerhed. Hun havde også sagt at hun nok heller måtte undlade at ty til Martin for ikke at gøre Anders jaloux eller ked af det. Hvorfor havde det betydning at de begge havde en kæreste? Det ville Mie ikke tale om.

Forsøget kom ikke videre. Det blev kun til en historie som ikke engang kunne placeres i den rigtige eller forkerte bunke. Anders sad blot og stirrede tomt ud i stuen uden andre siddemøbler end sofaen han sad i.

Der var en madras i den anden ende af stuen. Han kikkede et øjeblik på den og på gulvet ved siden af. Der stod en lille flaske massageolie. Dem havde de flere af og han kunne ikke lige placere om det var den de nyligt havde brugt.

Han tog en dyb indånding gennem næsen, duftede noget og kom et øjeblik til at tænke på noget rart. En lise for sjælen med alt det rod han havde oppe i sit hoved. Han syntes at dufte olien? Han drejede hovedet og kikkede på læderhynden ved siden af. Så en plet, mere blank end de andre. Han satte en finger på den, førte den op til næsen, lugtede, tog en hurtig beslutning, rejste sig og gik.

Gik først hen på instituttet og hentede alle sine bøger. Hverken bøgerne eller studiet ville nogensinde give ham svar på alle de spørgsmål han pinte sig selv med.